

[Arbejdsministeren.]

onsrepræsentanter, som i ganske særlig grad har fingeren på pulsen, hvad angår disse spørgsmål, nemlig Arbejdsløshedskassernes Samvirke, og der er gået et meget grundigt arbejde forud for dette forslags fremsættelse her i folketinget.

Jeg beklager altså, at man ligesom, synes jeg, lidt for bastant har sagt nej til nogle vigtige ting, selv om der da heldigvis også har været udtalelser gående ud på, at man var villig til at overveje om ikke alle de ændringer, som er indeholdt i forslaget her, så dog en del af dem.

Må jeg sige til hr. Johan Philipsen, der mente, at det var et uheldigt tidspunkt, bl. a. fordi man ikke kender det kommende lavtlønsniveau, at det kan jeg egentlig ikke se er relevant, alene af den grund, at vi jo altid, sådan har jeg forstået det, stort set i princippet har været enige om med denne lovgivning at tilstræbe en rimelig erstatning, som stod i forhold til den mistede arbejdsindtægt.

Hastværket med lovforslaget — det kom jo, som jeg sagde før, frem allerede i november måned — skyldes den situation, vi stod i beskæftigelsesmæssigt, og hvor vi nu er i den situation, at vi har vilkår på arbejdsmarkedet, som vi ikke har kendt tilsvarende i de sidste 20 år, og hvor vi altså ikke finder det menneskelig acceptabelt, at 150.000 familier skal bære et milliardtab, er der vel tale om, i mistet arbejdsindtægt på grund af de økonomiske problemer, vi både her i landet og andre steder er stillet over for.

Jeg gør også opmærksom på, at uanset hvordan lønnen er for den enkelte, er forholdet jo det, at vi dels har et maksimum, dels har bestemmelser gående ud på, at man aldrig kan opnå mere end 90 pct. af den indtægt, man har haft forud for arbejdsløsheden.

Der har været rejst spørgsmålet om de lavtlønnede, og det er da rigtigt, at det maksimum, vi har i dag, er på 160 kr. om dagen eller 960 kr. om ugen. Det skulle først have haft virkning fra 1. april, men vi fik det som bekendt rykket frem til 1. januar.

Lad mig lige nævne om dette spørgsmål: jeg har fået en undersøgelse, som er behæftet med en vis usikkerhed, som omfatter LOs og Dansk Arbejdsgiverforenings område, og dér skønner man, at under disse 24 kr. i

timen er der ca. 2 pct. af faglærte mænd, dvs. omkring 2.000, der er ca. 20 pct. ikkefaglærte mænd, det er omkring 30.000, og ca. 55 pct. kvinder; i alt omkring 62.000 skulle i dag have en løn — det rettes jo op med dyrtidstillæggene pr. 1. marts — der ligger under de 24 kr., men det er altså ikke mere end 6-7 pct. af de medlemmer, som er tilsluttet arbejdsløshedskasserne her i landet. Der er altså en meget, meget stor del, som, selv med de forbedringer, der foreslås her, kommer til at lide et betydeligt indtægtstab i forhold til den arbejdsindtægt, de havde, medens de var i arbejde.

Hr. Johan Philipsen mente, vi kom i konflikt med bl. a. børnetilskudsordningen, hvis vi slettede 18 års grænsen. Den konflikt kunne vel nok overvindes, og det er vi da parat til at drøfte. Jeg var ked af, at man ikke ville være med til hverken at ændre ved maksimum eller gå ind for de 2 årlige reguleringer.

Jeg vil gerne sige om det spørgsmål — det er noget, jeg tillægger meget stor betydning — at for bare få år siden var det i og for sig acceptabelt med de årlige reguleringer, men den sats, som skulle gælde fra 1. april 1975, har som basis lønnen for 2 år siden; det skal man huske på. Så stærke pris- og lønstigninger har vi været ude for gennem de sidste 2 år, og derfor kommer den altså til at halte uhjælpeligt bag efter den prisudvikling, den lønudvikling, som har fundet sted. Der er således virkelig en saglig begrundelse for at gå ind i alvorlige overvejelser omkring dette spørgsmål, og derfor håber jeg, at man vil overveje det på ny.

Hr. Johan Philipsen savnede spørgsmålet om dem, der var henvist til arbejde og så efter 5 uger fik en lavere understøttelse. Jeg vil gerne sige, at jeg er helt opmærksom på det problem; jeg har fået mange henvendelser om det i de få dage, jeg har været i Laksegade, og jeg har allerede sat en undersøgelse i gang omkring disse spørgsmål.

Både hr. Bach fra fremskridtspartiet og hr. Arnfast fra centrum-demokraterne var inde på, hvad der nu ville ske med dem, der gik ud af skolen, om de så næsten automatisk får ret til understøttelse. Sådan er forholdene naturligvis ikke. Sletter man 18 års grænsen — hvad jeg mener det ville være rimeligt at gøre nu, under normale forhold er der ikke behov for det, men derimod i